

Sygn. akt: II W 114/17

(...) 100/17 KPP L.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Lidzbarku Warmińskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Niedziałkowska

Protokolant: asystent sędziego Jakub Rozenfeld

przy udziale oskarżyciela publicznego st. sierż. Ł. C.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.06.2017 r.

sprawy z wniosku Komendanta Powiatowego Policji w L.

przeciwko **I. S.** synowi E. i M. z domu M.

ur. (...) w B.

obwinionemu o to, że w dniu 17 marca 2016 r. około godz. 15:20 na drodze krajowej (...)za miejscowością M. na łuku drogi w prawo kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), nie dostosował prędkości do warunków panujących na drodze, stracił panowanie nad pojazdem, wpadł w poślizg, zjechał na przeciwległy pas ruchu, następnie zjechał do rowu wskutek czego doszło do wywrócenia się pojazdu, czym spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

orzeka:

I. obwinionego I. S. uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu i za to z mocy art. 86 § 1 kw skazuje go, a z mocy art. 86 § 1 kw zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400,00 zł. (czterysta);

II. na mocy art. 86 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw orzeka wobec obwinionego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) miesięcy;

III. na mocy art. 29 § 4 kw na poczet orzeczonego w pkt II wyroku środka karnego zalicza obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy począwszy od dnia 17 marca 2017r;

IV. na mocy art. 118 § 1 kpsw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierza obwinionemu opłatę w kwocie 40,00 zł. (czterdzieści) oraz obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,00 zł. (sto).

Sygn. akt: II W 114/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. S. lat 32 ma wykształcenie wyższe. Jest żołnierzem zawodowym. Z tego tytułu osiąga wynagrodzenie w wysokości 2500,00 zł. miesięcznie. Jest żonaty. Od 2009 r. posiada prawo jazdy kategorii (...).

W dniu 17 marca 2017 r., w godzinach popołudniowych obwiniony wraz z żoną, kierowanym przez siebie pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...), jechał z B. do O.. Ogumienie w aucie na wszystkich czterech oponach posiadało nadmiernie zużyta rzeźbę bieżnika. Podczas jazdy padał deszcz, jezdnia była śliska.

Około godz. 15:20, na drodze krajowej (...), za miejscowością M., na odcinku trasy z ograniczeniem prędkości do 70 km/h, po pokonaniu zakrętu w prawo, podczas manewru mijania z autobusem, obwiniony zjechał maksymalnie do prawej krawędzi jezdni. Po wjechaniu w wytworzoną na skutek opadów kałużę, podbiło koła auta, kierujący stracił panowanie nad pojazdem, który niekontrolowanym torem, w poślizgu, przemieścił się na przeciwny pas ruchu, a następnie do rowu, by po chwili zsunąć się ze skarpy i dachować czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Pojazd zatrzymał się na dachu na podmokłym terenie. Z pomocą postronnych osób, obwiniony wraz z pasażerką opuścili samochód.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- wyjaśnienia obwinionego k – 3, k 33 – 33v;
- zeznania świadków: J. S. k – 6, k – 34v; G. B. k – 34; M. S. k – 34;
- dokumenty: notatkę urzędową k – 1; dane osobopoznawcze k – 33.

Obwiniony **I. S.** w toku czynności wyjaśniających przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż po pokonaniu łuku drogi na 49 km., mijał autobus, zjechał bliżej prawej krawędzi jezdni i poczuł podbicie kół. Jak dodał, w tym momencie jego auto ślizgając się zaczęło znosić na lewą stronę. Wskazał, że próbował kontrować, przyhamował ale pojazd zniosło do rowu (k – 3).

Przed Sądem obwiniony I. S. przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż tego dnia w miejscu zdarzenia doszło do załamania się pogody. Wskazał, iż dostosował prędkość do panujących warunków na drodze jadąc z prędkością około 50 km/h, dodatkowo redukując prędkość przy zjeździe z górki. Jak zaznaczył, po pokonaniu zakrętu, mijał się z autobusem. Chcąc zrobić mu miejsce, zjechał bardziej do prawej krawędzi jezdni. Jak podał, będąc w połowie autobusu, coś podbiło mu koło i auto zaczęło się chwiać. Wyjaśnił, że tak manewrował kierownicą, że samochód obróciło i zatrzymał się na skarpie. Jak zaznaczył, stan ogumienia był dobry (k 33 – 33v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy, by obwinionemu przypisać sprawstwo zarzucanego mu czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia opisanego w art. 86 § 1 kw.

Sąd podzielił co do zasady wyjaśnienia obwinionego (k – 3, k 33 – 33v), który konsekwentnie nie kwestionował swojego sprawstwa. Depozycje I. S. w części odwołującej się do przebiegu zdarzenia drogowego, okoliczności go poprzedzającego oraz jego następstw korespondują z zeznaniami pozostałych świadków: podróżującej z nim J. S. (k – 6, k – 34v) oraz przybyłych na miejsce funkcjonariuszy policji w osobach G. B. (k – 34) i M. S. (k – 34).

Twierdzenia wymienionych w omawianym zakresie stanowią spójną, logiczną, wzajemnie uzupełniającą się całość stanowiącą podstawę czynionych przez Sąd ustaleń faktycznych.

Jedyna rozbieżność, jaka nasuwa się po analizie tychże depozycji, dotyczy stanu ogumienia w pojeździe. Wbrew stanowisku prezentowanemu przez obwinionego i jego małżonkę, zeznania funkcjonariuszy policji w tym zakresie są zgola odmienne tj. wskazują na nadmiernie zużyta rzeźbę bieżnika. Co ważne, wzmianka o ujawnieniu owego faktu znajduje się w notatce urzędowej sporządzonej przez st. sierż. M. S. na okoliczność przebiegu owej interwencji (k – 1).

Reasumując wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd doszedł do przekonania, iż obwiniony swym zachowaniem wyczerpał dyspozycję wykroczenia opisanego w art. 86 § 1 kw.

Dla odpowiedzialności z art. 86 kw konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował należytej ostrożności, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczernego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze. Przez tego typu zasady ostrożności rozumie się zasady bezpieczeństwa ruchu drogowego, ujęte w innych przepisach, w tym regulacjach ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz przepisach wydanych na jej podstawie (zob. A. Marek, Prawo wykroczeń, 2012, s. 130; A. Skowron, Zasady bezpieczeństwa, s. 33). Można wśród nich wymienić m.in. zasadę prędkości bezpiecznej (art. 19 ustawy Prawo o ruchu drogowym - kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu). Prędkość bezpieczna jest uwarunkowana sytuacyjnie. Kierujący pojazdem, mając na uwadze okoliczności dotyczące jego osoby, np. stan psychofizyczny, umiejętności, a także elementy odnoszące się do pojazdu i drogi, ma wybrać taką prędkość, która pozwoli mu zapanować nad pojazdem. Ocena, jaka prędkość jest bezpieczna w danych warunkach, jest pozostawiona kierującemu pojazdem. O prędkości bezpiecznej można mówić także tylko wtedy, gdy biorąc pod uwagę panujące na drodze warunki drogowe, kierowca porusza się z taką prędkością, która pozwala mu na zatrzymanie pojazdu przed ewentualną przeszkodą (postanowienie SN z dnia 27 czerwca 2003 r. III KK 156/03). Prędkość bezpieczna to taka, na którą może sobie w danych warunkach pozwolić konkretny kierowca, prowadzący określony pojazd. Kierowca musi bezbłędnie ocenić wszystkie wyżej wymienione warunki i w zależności od nich wybrać prędkość właściwą (R.A. Stefański, Prędkość bezpieczna w orzecznictwie Sądu Najwyższego, BRD 1996, nr 3-4, s. 24).

Konstrukcja omawianego przepisu wskazuje jednoznacznie, iż samo niezachowanie należytej ostrożności (podwyższonej do granic gwarantujących skuteczność reakcji, przede wszystkim w wypadku zmieniającej się nieoczekiwanej sytuacji na drodze; takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji) nie jest jeszcze wykroczeniem z art. 86 § 1 kw, ponieważ musi ono skutkować zagrożeniem bezpieczeństwa w ruchu drogowym (Wojciech Kotowski: Kodeks wykroczeń Komentarz, str. 327).

Podzielając te rozważania i przenosząc je na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że deklarowana prędkość z jaką poruszał się kierowany przez obwinionego pojazd, nawet mimo iż była prędkością dozwoloną administracyjnie, nie zapewniała mu w zaistniałych, pogarszających się warunkach atmosferyczno – drogowych (opady deszczu, mokra i śliska nawierzchnia) możliwości zapanowania nad pojazdem, który dodatkowo nie był wyposażony we właściwe ogumienie.

Sąd przyjął, że obwiniony, wbrew wyrażonej odmiennej deklaracji - naruszył przepis art. 19 ust. 1 prawa o ruchu drogowym przez to, że kierował pojazdem z prędkością nie zapewniającą panowania nad nim, ze względu na złe warunki atmosferyczno – drogowe na drodze, która nie była prędkością bezpieczną, pozwalającą mu na utrzymanie pojazdu na jezdni. Trudne warunki na drodze wskazywały na konieczność zachowania wyjątkowej ostrożności. Tak więc obwiniony powinien zwolnić do takiej szybkości, która gwarantowała bezpieczny przejazd.

Kierując się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 33 § 1 – 4 kw, mając na względzie dyrektywę płynące z art. 24 § 1 i 3 kw, uznając obwinionego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400,00 zł.

Kara grzywny jest jedyną sankcją karną przewidzianą za sprawstwo wykroczenia określonego w art. 86 § 1 kw (pkt I wyroku).

Zdaniem Sądu orzeczona kara jest adekwatna do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości czynu, jak również spełni cele w zakresie prewencji indywidualnej, jak i społecznej jej oddziaływania.

Przy ocenie karygodności przypisanego obwinionemu czynu Sąd wziął pod uwagę w myśl art. 47 § 6 kw, przede wszystkim rozmiar grożącej szkody (realność wystąpienia poważniejszych skutków w postaci zarówno obrażeń ciała u uczestników zdarzenia, jak również uszkodzenia pojazdu), a także rodzaj i stopień naruszenia reguł ostrożności.

W procesie wymiaru kary Sąd poczytał obwinionemu jako okoliczność łagodzącą prowadzenie nienagannego życia przed popełnieniem wykroczenia, w tym w szczególności dotychczasową niekaralność oraz przyznanie się do sprawstwa.

Zważywszy, iż obwiniony posiada regularny miesięczny dochód z tytułu zatrudnienia, uiszczenie kary grzywny w kwocie 400,00 zł. mieści się w ramach jego możliwości finansowych.

W myśl art. 86 § 3 kw w zw. z art. 29 § 1 i 2 kw, Sąd orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 miesięcy, zaliczając jednocześnie na poczet owego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy, począwszy od dnia 17 marca 2017 r. (pkt II – III wyroku).

W ocenie Sądu, nieostrożny sposób jazdy, przy ponad ośmioletnim doświadczeniu jako kierującego (obwiniony posiada prawo jazdy od 2009 r.), fakt nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym przemawiają za przyjęciem, iż pozbawienie obwinionego uprawnienia do kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi na okres 6 miesięcy jest konieczne w celu wyeliminowania zagrożenia, które mogłoby w przyszłości spowodować prowadzenie przez niego pojazdów mechanicznych. Zachowanie sprawcy wykroczenia drogowego prowadzi – zdaniem Sądu - do wniosku, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, co uzasadnia prognozę, że obwiniony stwarza zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji. U podstaw orzeczonego środka karnego leży ratio legis zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, który polega bowiem na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Środkowi karnemu zakazu prowadzenia pojazdów przypisuje się bowiem przede wszystkim funkcję zabezpieczającą polegającą na ochronie bezpieczeństwa w komunikacji. Jest to najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości, przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględного podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu, które są ustanowione przede wszystkim w celu zagwarantowania bezpieczeństwa na drogach wszystkim uczestnikom, nie wyłączając obwinionego. Zdaniem Sądu właśnie środek karny w postaci orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie stanowił o bezpośredniej dolegliwości, obok kary grzywny, w związku z popełnionym wykroczeniem. W ocenie Sądu, w realiach niniejszej sprawy, wynikająca z traktowanych całościowo - wymiaru orzeczonej kary i środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów - dolegliwość dla sprawcy nie przekracza stopnia jego winy nawet mając na względzie to, że obwiniony codziennie wykorzystuje pojazd w celu dotarcia do miejsca pracy.

Niezależnie od powyższego, orzeczony środek karny przyczyni się - w ocenie Sądu - do wywołania po stronie sprawcy refleksji odnośnie popełnionego czynu i jego następstw.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosownie do brzmienia art. 118 § 1 kpsw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10.10.2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych, obciążając nimi w całości obwinionego (pkt IV wyroku).